

Chương 14

Gặp Được Anh Ở Chỗ Rẽ

Trong phòng làm việc vô cùng im ắng, gần đây Chân Chân xin nghỉ, nghe nói là cùng ông chú ra nước ngoài ngao du. Thời gian trước ông chú mãi mê công việc mà bỏ bê Chân Chân. Sau khi Chân Chân dùng cái chết để đe dọa, ông chú đã vứt bỏ công việc để lựa chọn cuộc sống có Chân Chân.

Tôi đã làm xong công việc của mình. Khi không có Chân Chân, cuộc sống nhạt nhẽo vô cùng, tôi và C tán gẫu câu được câu chẳng trên mạng.

“Nghe nói cậu đã bội tình bạc nghĩa với người ta? Chuyện này có phong cách của cậu đấy, thế nhưng đứa trẻ kia so với cậu quả thực là nhỏ quá, cậu định trâu già gặm cỏ non thật sao?”, sự trưởng thành của C thật đáng kinh ngạc, những lời như thế này mà có thể nói ra, cậu ta học tập xấu này của ai không biết.

“Phi...”, ngậm cà phê trong miệng tôi không bị lãng phí, bởi đã hút toàn bộ cho màn hình máy tính.

Tôi luống cuống tay chân thu dọn, nếu không phải là sợ C đột ngột tắt máy, thì tôi thật muốn bò ra khỏi máy tính để giết chết cậu ta.

Cửa sổ trò chuyện của C rung mãi, “Nói gì đi chứ, sao lại im thin thít như vậy? Có phải là cậu không dám nhìn thẳng vào sự thật không?”. Không dám nhìn thẳng, nực cười, trên đời còn có chuyện gì mà tôi không dám sao?

“Điều duy nhất mà tôi không dám chính là cho cậu đi tuần tra”, lá gan của tên nhóc này càng ngày càng lớn, dám can thiệp vào chuyện của tôi.

“Đừng nhắc tới chuyện đó nữa, có phải là cậu lại nhớ tới tên ‘mao cốt tung nhiên’ kia của mình không? Mặc dù tôi chưa tìm gặp hắn, nhưng tôi đã nhìn thấy cậu chàng đẹp trai này, bản thân tôi cảm thấy hai người xứng đôi vừa lứa nhất đấy. Người hay gây chuyện rắc rối như cậu phải có một người lanh lợi hơn để chinh đốn cậu”, nhưng người đó không phải là cậu, tôi biết cậu tiếp theo cậu muốn nói là gì.

“Cậu gán ghép đôi uyên ương bậy bạ gì, mau dừng lại đi! Với lại, cậu cũng dễ bị mua chuộc quá đấy, một bữa cơm mà cậu đã sốt sắng hứa hẹn bữa bãi tôi cho người khác rồi? Cậu có nghĩa khí không vậy?”, một ngày không bị ăn đòn là không biết giá trị của bản thân nữa rồi, người bị mua chuộc bởi một bữa cơm thì có giá trị lớn thế nào. Tôi thật muốn ngược chiều năm tháng, trả cậu ta trở về thời đại học.

“Thật đáng tiếc, cậu lại không lấy được chồng rồi,” nhìn thấy câu này, tôi đã đóng khung chat lại, gọi thẳng điện thoại cho C, “Có tin tôi cho cậu vào danh sách đen không?”.

“Uy hiệp hữu dụng, tôi câm miệng đây”, tiếng cười buồn bực của C truyền tới. Nhưng nể tình cậu ta thức thối, tôi miễn cưỡng tha thứ cho cậu ta.

Đúng vào lúc này, Y gửi đường link tới cho tôi, hôm nay biết tôi rảnh rồi phải không, trò chuyện mà còn úp úp mở mở. Tôi mở link, tiêu đề thành linh đập vào mắt: *Phân tích tính hợp lí khi phi công trẻ lái máy bay bà già*.

Cà phê của tôi dứt cho máy tính hết, đây là rấp tâm không muốn tôi đi làm đây mà.

“Đang bận bù đầu đây, không có tâm trạng đấu võ miệng với cậu đâu. Nên làm gì thì làm đi”, đối với hạng người này, không thể nể mặt được. Tôi nhìn ra sau lưng, sau khi xác nhận không có người, cuối cùng đã mở link kia ra xem.

Khi điện thoại réo vang, tôi sợ chết khiếp, tay chân luống cuống nhận điện thoại.

“Nhanh như vậy đã nhận điện thoại rồi, đợi điện thoại của tôi hả?”, giọng của nam tinh anh truyền tới.

Hi, đã bàn bạc xong cả chuyện gây sự rồi, biết hôm nay tôi rảnh rồi cố tình gây chuyện hục hặc với tôi đây mà.

“Nói ngắn gọn thôi, không có gì thì đừng nói. Bà cô đang bận”, tôi vẫn tập trung sức chú ý vào bài post.

“Bạn rộ xem ‘phân tích tính hợp lí của phi công trẻ lái máy bay bà già’?”, không ngờ giọng nói lại từ phía sau truyền tới.

Tôi vội vàng tắt trang mạng. Không thể ở lại công ty này được nữa rồi, đến chó mèo cũng có thể ra vào tự nhiên như ruồi.

“Đừng tròng mắt, hôm nay tới lượt cô thực hiện hiệp ước rồi. Cha mẹ tôi muốn triệu kiến bạn gái tôi”, nam tinh anh trung ra vẻ mặt đã tính trước mọi việc, tôi như bị đâm sau lưng, luôn cảm thấy ánh mắt sếp cứ dõi theo hai chúng tôi. Nếu không phải là sếp xưa nay xem tôi như cặn bã, thì tôi thật sự có suy nghĩ bậy bạ.

“Không đi!”, tôi quay người thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Không đi là một loại ý muốn, ý muốn thường không thể gây khó dễ cho hiện thực. Tôi không phải là người không có thành tín, người ta chinh phục được cha

mẹ tôi, cho dù xuất phát từ tình thân chủ nghĩa nhân đạo, tôi cũng phải ra tay khi cần phải vậy không? Có điều, điều khiến tôi buồn bực là tại sao anh lại học tôi đánh úp bất thành linh như vậy. Con người tôi đây thuộc dạng ngốc nghếch, là bởi mẫu hậu của tôi giáo dục tôi như vậy. Anh ở vào môi trường giáo dục như thế nào? Điều này khiến tôi phải phỏng đoán.

Ngẫm lại, người có tiền khác hẳn với hạng người không một xu dính túi như tôi đây, hoa quả đến nhà tôi chơi đều là người ta mua, mà để đi tới nhà anh ta, không ngờ anh ta còn tặng tôi quần áo... dẫn tôi đi mua quần áo... Nhưng chuyện này sao lại khiến tôi khiếp sợ như vậy nhỉ? Thế nhưng, có thường ắt sẽ có người dừng cảm xuất hiện, tôi thừa nhận tôi nông cạn hơn, khi biết rõ không thể trốn tránh được, chi bằng hãy tận hưởng nó, đây là triết lí.

Nhà tư sản làm việc không bao giờ xem nhẹ được thời gian. Trên đường đi tôi mới hiểu thì ra là bạn thân của mẹ anh ta vừa từ Hồng Kông về, muốn tổ chức bữa tiệc gia đình, nghe nói đi cùng còn có con trai của bạn thân của mẹ anh ta. Mọi quan hệ lòng vòng khiến tôi váng vất. Bạn thân của mẹ anh bỗng đánh úp anh bất ngờ, sao anh lại uy hiếp tôi? Điều tôi khó hiểu hơn là, bữa tiệc nhà anh ta, tại sao lại bảo tôi đi? Trước nghi vấn của tôi, không ngờ anh ta lại đùa bỡn một câu: “Việc giải thích thắc mắc là việc của giáo viên”, đoạn ra về nghiêm túc hỏi tôi: “Cô đã trả tiền học phí cho tôi chưa?”. Xem đi, nhà tư sản đều mang cái bộ dạng này, bao gồm cả sếp tôi. Tôi vốn định hỏi anh ta một câu, vào lúc này nói chuyện tiền bạc làm gì, nói chuyện tiền bạc làm mất đi tình cảm biết bao nhiêu. Nhưng nghĩ cả buổi, cuối cùng tôi vẫn không nói ra.

Tình cảm có hay không bản thân tôi biết, bản thân chịu tội là sự thực. Khi đã thử qua vô số bộ quần áo, cộng thêm đôi giày cao gót cuối cùng, tôi cảm thấy mình đã sụp đổ. Tính mạng của kẻ bình dân, có cho vương miện cũng không thể làm nổi vương hậu, có đánh chết tôi tôi cũng không đi giày cao gót. Đùa đây à, vì thể diện của anh ta, tại sao tôi phải mạo hiểm gãy chân chứ? Cái giá phải trả quá đắt.

Nói cách khác, thân thể tóc tai làn da là được cha mẹ cho, cho dù tôi quyết sống mái một phen, thì mẫu hậu của tôi có quyết không?

Tôi phải thuyết phục anh ta, “Anh xem, thứ nhất, bạn thân của mẹ anh không có liên quan gì tới tôi, bà ta dẫn con trai mình tới cũng không quan trọng, nếu người tới là con gái, anh dùng tôi làm lá chắn thì tôi còn hiểu được; thứ hai, bạn gái của anh cũng không có liên quan gì tới bạn thân của mẹ anh, tôi với tư cách là bạn gái danh dự của anh cơ bản có thể không cần ngó ngang; thứ ba, tôi không phải là bảo bối, anh không cần phải đi dâng vật quý; thứ tư, tôi gìn giữ đôi chân này của mình để sau này còn dùng, anh vẫn nên giơ cao đấm khẽ buông tha cho tôi thì hơn”.

Lấy ví dụ, đưa số liệu, bày ra sự thực, giảng giải đạo lí,... tôi đã dùng đủ mọi cách. Sau khi tôi hoàn thành một bài văn nghị luận một nghìn từ, người ta chỉ

nói hai chữ: “Không được!”, đoạn ung dung bổ sung, “Cứu trận như cứu hỏa, cô sẽ không có đạo đức nghề nghiệp như vậy đấy chứ?”.

Đạo đức nghề nghiệp đối với tôi là cái thá gì, cho dù tôi đi, thì cũng là nề tình hữu nghị khi chúng ta thảo luận về văn nghị luận, dù chỉ là tôi nói anh nghe. Nhìn tình trạng anh chỉ muốn trang điểm cho tôi thành nữ vương, điều này không hề gì. Nhưng tình hình thực tế là giày vò tới tám giờ, bụng tôi đã đói cồn cào đến độ sắp ngất xỉu tới nơi rồi, giữa dạ dày và đôi chân, cuối cùng tôi vẫn chọn dạ dày. Buổi gặp mặt này, lẽ nào chính là bữa tiệc tối xa xỉ? Thôi thì tôi cứ xem như mở mang tầm mắt cho mình vậy.

Bầu trời chuyển sang màu tối thẫm, đường đi càng lúc càng xa. Trước khi cơn đói đánh bại tôi triệt để, cuối cùng tôi đã tới đích. Nhìn mọi thứ trước mặt, tôi chỉ muốn nói, giữa tao nhã và tầm thường chỉ cách một chữ - tiền bạc, ồ ồ, là hai chữ. Biệt thự tao nhã đã làm hỏng đôi mắt tôi. Thưa ngài, ngài sống ở đây rồi, mà còn không câu được vợ, tôi thật muốn khuyên nhủ ngài một câu, rằng người mà ngài nên tìm không phải là kẻ lừa đảo tôi đây, mà là doctor¹.

“Đừng tưởng tôi không biết cô đang nghĩ gì, hãy dẹp hết những suy nghĩ vớ vẩn của cô đi, lát nữa sẽ cho đầu óc cô được phát huy”. Anh ta nhìn tôi một cái, đoạn kéo lấy tay tôi. Anh ta tỏ vẻ dù bận rộn vẫn ung dung, nhưng bàn tay nắm chặt lấy tay tôi lại băng lạnh. Tôi đã nghi ngờ sâu sắc dụng ý mình xuất trận nhưng theo tôi quan sát và đoán định, nam tinh anh là một người lí trí, ranh giới giữa cái muốn có và không muốn có rõ ràng là thế, anh ta sẽ tính toán mức độ nguy hiểm khi tôi xuất trận, tôi tin rằng anh ta sẽ không để tôi hủy hoại mọi thứ... Chùng mực vào thời điểm này quan trọng hơn sự xuất hiện của tôi nhiều.

“Là phúc không phải là họa, dù là họa tôi vẫn có thể tránh được. Tôi là ai chứ, nữ vương may mắn”, tôi vênh cằm. Muốn xem trò náo nhiệt của tôi ư? Quân đến thương chận, nước đến đất ngăn. Tôi không tin bên trong còn có người đáng sợ như mẫu hậu của tôi. Cùng lắm tôi còn có đòn sát thủ cuối cùng - chuẩn là thượng sách, chỉ có điều tôi hi vọng sẽ không phải dùng tới...

Trong ấn tượng của tôi, rực rỡ muôn màu, quần áo thơm tho, tóc tai mượt mà, là những cảnh chỉ xuất hiện trong phim ảnh xã hội cũ. Không ngờ cái gọi là xã hội thượng lưu hiện tại cũng coi trọng nhưng thứ này. Cúi đầu nhìn dáng vẻ của tôi, bản thân tôi cũng cảm thấy không hợp. Giờ phút này, không ngờ tôi lại nhớ tới nụ cười của sếp, nhớ tới vẻ thâm sâu khó lường của nam tinh anh.

“Tôi cảm ơn anh nhé, dẫn tôi đến chịu tội, còn cho mọi người vây lại xem trò nữa”, tôi nghiêng răng duy trì nụ cười mím, đây đã là sản phẩm phái sinh dưới lí trí còn sót lại của tôi. Nhìn nam tinh anh như cá gặp nước bước vào tầng lớp của anh ta, còn tôi ngây ngốc đứng ở cửa.

Phụ nữ luôn có tình cảm đặc biệt với đồ xa xỉ, nhưng khi ở trước mặt đầu đầu cũng là đồ xa xỉ, hơn nữa, người phụ nữ này còn đang bụng đói cồn cào, tôi nghĩ lựa chọn của các bạn sẽ giống tôi. Tôi hận nhất là những “eo con kiến” tươi cười nói: “Ôi chao, tôi lại béo rồi, gần đây chỉ ăn hoa quả thôi”.

Nơi chớp mũi có đủ loại mùi nước hoa, bên cạnh là gió ẩm thổi tới từng đợt, mỹ nữ đối với tôi mà nói không có sức hấp dẫn gì, mỹ thực² khiến tôi động lòng hơn. Tôi đói tới độ sắp không bước nổi, không thể ngồi đó chờ chết được, may mà bữa tối thịnh soạn thông thường đều là tiệc đứng. Tôi chậm chậm đi trên đài bày la liệt đồ ăn. Chậm chậm là vì tôi bắt buộc phải duy trì sự thăng bằng cho bản thân, cái thứ giày cao gót này không đáng tin chút nào. Người da mặt dày như tôi cũng không có dũng khí hôn hít mặt đất trước mặt nhiều người như thế này.

Khi bụng đói cồn cào, thức ăn dù tinh xảo thế nào cũng không lọt vào mắt, tôi cúi đầu chuyên chú tìm những đồ ăn có thể làm mình no bụng. Theo bản năng, tôi tìm nam tinh anh. Ở phía xa xa, anh ta đang trò chuyện vui vẻ với người ta. Đối với nhóm người thuộc tầng lớp cao hơn tôi này, tôi chỉ có thể lắc đầu ngán ngẩm. Giao lưu với họ quả thực không thực tế bằng dạ dày tôi giao lưu với đồ ăn.

“Thật ngại quá, cô là bạn của Hiên Nhiên phải không?”, một giọng nữ ngọt ngào vang lên bên tai, tôi vội ngẩng đầu lên, wow, là mỹ nữ.

“Đúng vậy, chào cô”, tôi quên rằng hoa quả đang được nhét trong miệng, đáp lại hàm hồ.

“Bạn gái ư? Gu thẩm mỹ của Hiên Nhiên mấy năm nay xuống cấp nhanh quá”, cô nàng cất cao giọng, khiến tôi cảm thấy chói tai.

“Bạn gái! Tôi không cảm thấy vẻ đẹp của tôi có chỗ nào không phù hợp với quan niệm của anh ấy? Cô là...” tôi thẳng lưng, nhưng giày cao gót vẫn không trợ lực lắm, khiến tôi đau cả lưng.

“Hơ, cô được anh ta nhạt ở đâu vậy? Ở đây không hoan nghênh chó mèo tới tùy tiện”, cô ta dứt lời, quay người phăm phăm nện gót giày xuống nền. Tôi bưng bưng giận dữ, ai là mèo là chó hả. Tôi không muốn đánh đấm một mình, như vậy quá mệt mỏi, hơn nữa việc tôi bị chế giễu chắc chắn là bị nam tinh anh làm liên lụy. Tôi tìm phương hướng anh ta đang đứng, xông thẳng tới.

“Ôi chao, đi đứng kiêu gì thế?”, tiếng thét chói tai cùng tiếng va đập của tôi và người ta cùng vang lên, quần áo của người đối diện thấm đẫm rượu đỏ.

“Xin lỗi, là tôi không cẩn thận!”, tôi cuống cào kê, càng sợ có chuyện càng xảy ra chuyện. Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía mình.

“Mẹ, làm sao vậy? Để con lau giúp mẹ”, giọng nói của người nọ sao lại quen tai thế nhỉ? Tôi ngược mắt lên, khuôn mặt hại nước hại dân của trai đẹp bỗng đập vào mắt.

“M? Sao chị lại ở đây?”, cậu ta tỏ vẻ khó tin.

“Cô ạ, thật ngại quá, M không cô ý đâu ạ”, nam tinh anh xuất hiện đúng lúc. Đúng lúc tôi cũng biết, bạn thân của mẹ anh ta và con trai của bà chính là trai đẹp và mẹ mình.

“Hiên Nhiên, không phải là cô nói cháu đâu, vừa nãy Tiểu Nhã nói cho cô biết người này là bạn gái cháu, cô vốn định qua xem thế nào, giờ thì xem ra không cần xem nữa rồi. Cô ta không hợp với cháu”, người phụ nữ có quần áo bị dính đầy rượu nho quả nhiên là không dễ chọc vào.

“Xin lỗi, tôi thích hợp hay không không do các người đánh giá. Hiên Nhiên, tôi cảm thấy mình không thích hợp với các anh, tôi về nhà trước đây”, một đám người khi dễ tôi bơ vơ không chỗ nương tựa phải không?

“M, đừng nói linh tinh”, nam tinh anh kéo lấy tôi, “Cô ạ, hôm nay cháu vô cùng xin lỗi, cô đến phòng nghỉ thay đồ nhé? Cháu thay mặt bạn gái xin lỗi cô!”, anh ta nhấn mạnh âm điệu của mấy chữ “bạn gái”, điều này khiến lòng tôi dễ chịu hơn. Nhưng sự dễ chịu này không thể san bằng được tổn thương đã gây ra cho tôi, còn chưa ra sao, tôi đã biến thành mèo thành chó rồi.

“M, sao chị lại ở đây?”, trai đẹp khẽ hỏi tôi.

“Không phải là cậu nên đi cùng với mẹ mình sao? Tôi ở đâu không cần phải báo cáo với cậu chứ nhỉ?”, tôi nhỏ giọng lắm bầm. Tôi kéo nam tinh anh, “Tôi về trước đây. Đã nể mặt anh rồi, anh lại muốn tôi phải chịu tổn thương”.

“Hiên Nhiên, qua đây!”, một gương mặt giống y hệt với nam tinh anh nhìn ba chúng tôi bằng vẻ mặt nghiêm nghị. Giờ tôi đã cảm nhận được sâu sắc rằng sắp đúng, chỉ cần tôi có mặt, là thiên hạ tất không được thái bình.

“Cô về trước đi, lát tôi sẽ gọi điện cho cô”, nam tinh anh vội vàng bỏ lại một câu, rồi bước đi.

Nói thật, tôi không có cách xử lý nhưng vấn đề này, cũng không có kinh nghiệm thực tế, tôi thù người ra đó. Là tôi đã làm hỏng bữa tối, hay là người khác đã làm hỏng tâm tình của tôi. Tôi đã không còn muốn truy cứu nữa. Tôi chỉ lo một điều, rằng tôi phải quay về thế nào, đây là đâu?

“Đi thôi, tôi đưa chị về”, trai đẹp kéo lấy tôi đang ngẩn tò te, “Đừng thù người ra nữa, nếu không lát ảnh hưởng tới chị, là tôi không cứu nổi chị đâu”.

Trai đẹp chuyên tâm lái xe, tôi chuyên chú nhìn phong cảnh. Mặc dù bên ngoài trời tối mịt mùng, nhưng tôi vẫn không thể nhìn chăm chăm vào người ta được, phải vậy không? Bầu không khí trở nên vô cùng ngưng ngập. Cậu ta không nói chuyện, tôi cũng không cần thiết phải lên tiếng.

“Sao chị lại biến thành bạn gái của Hứa Hiên Nhiên rồi? Ồ, tôi nhớ ra rồi, đây không phải là người mà chị xem mặt đó sao? Quả nhiên là chị đã ra tay rồi?”

“Chuyên tâm lái xe đi, tâm tư của tôi đang dùng vào việc suy xét về bộ lễ phục của mẹ cậu kia”, sớm biết trong tình huống này mà vẫn có thể gặp cậu, tôi không nên đến mới phải, nói tình cảm giai cấp làm gì.

“Ha ha ha, vậy thì chị chết chắc rồi, mẹ tôi thù dai lắm”, người vô tư lự luôn có thể bật cười thành tiếng, “Chị không phát hiện thấy chúng ta thực sự có duyên phận sao? Ở đây mà còn có thể gặp được chị, còn làm bạn gái của Hứa Hiên Nhiên làm gì, tôi trẻ trung lại đẹp trai hơn anh ta”.

“Đừng quấy rối nữa, không nhìn thấy tâm trạng của tôi tệ lắm sao?”, tâm trạng của tôi quả thực là vô cùng tệ, tôi bỗng cảm thấy thế giới này quá nhỏ, quay người là chạm phải ranh giới.

Người gặp ở chỗ rẽ vẫn là cậu, bất kể tôi trốn đi đâu. Thế giới quá nhỏ, đi tới đâu cũng có hình bóng của cậu. Cái cậu nhìn thấy là hiện tại, còn cái mà tôi không thể quay về là ngày xưa, tôi không thể rút cậu ở bên kia thời gian. Khoảng cách giữa thế giới của chúng ta gọi là xa xôi diệu vợi, cái chúng ta không thể bước qua không chỉ là thời gian.

Ghi chú:

1. Bác sĩ.
2. Đồ ăn ngon.